

Autorčin text v začátku popisuje vývoj život na zemi jako působení mezi živými bytostmi a jejich prostředím. Tím odkazuje na provázanost celého systému. Následně se pak věnuje problému znečištění a zamoření životního prostoru různými nebezpečnými, jedovatými či smrtícími látkami. Autorka zároveň zmiňuje, že v přírodě vždycky existovalo nějaké nebezpečí, se kterým se život ve svém vývoji musel vypořádat, jednalo se např. o radioaktivní horniny, nebo jisté prvky slunečního záření. K vyrovnání a přizpůsobení se tomuto působícímu nebezpečí pak docházelo v průběhu velkých časových etap, vývoj života měl pro přizpůsobení dostatečný časový prostor. To však není případ dnešní doby. Autorka ukazuje číselné příklady počtů chemikálií, které se ročně začínají nově používat a logicky by pak nastala nutnost se jim přizpůsobovat. To je ale z hlediska času a počtu chemikálií nemožné a nereálné, a na tento fakt autorka poukazuje. Zároveň je nutné zmínit, že tyto přípravky jsou používané pro boj člověka s přírodou, např. s tzv. škůdci.

V závěru textu autorka navrhuje dvě možná řešení – prvním z nich je držení se strategie výroby chemikálií a jejich další používání, což pak logicky vede k pohromě. Druhou možností je pak používání biologických prostředků pro kontrolu populací daného „škůdce“.

Celý text působí striktním, direktivním tónem, který „bije na poplach“. Autorka velmi často používá určitá zabarvená slova, která v textu doslova burcují – „...*naším* děsivým *neštěstím* je...“ (55), „...*nebezpečnými*, a dokonce smrtícími látkami...“ (52), „...*hmyz* totiž triumfálně *stvrzuje*...“ (53) aj.. Tato forma psaní, dle mého názoru, dává textu znepokojující podtext, kterým se konec konců autorka snaží upozornit na vážný problém, a tedy je tato forma psaní vhodná.

Dle mého názoru a mých informací je z dnešního pohledu nakládání s chemickými – smrtelně-nebezpečnými látkami upraveno legislativně a platí zákaz jejich používání. Na druhou stranu jiné chemické prostředky jsou běžnou součástí našich každodenních životů. Řekl bych proto, že vývoj v používání chemií zaznamenal pokrok v tom, že bylo zakázané používání látek smrtících, na druhou stranu stále existují další jiné chemikálie, jejichž nebezpečný vliv, např. při jejich akumulaci v prostředí, lidé ignorují, nebo nad ním nepřemýšlejí. Jistou změnou je také přístup k čištění a dekontaminaci prostředí chemikáliemi – řekl bych, že je mu v dnešní době věnována větší, pozornost a prostor, ale stále nebylo dosaženo ideálního stavu a jisté riziko v používání chemikálií stále hrozí.

Historické kořeny naší ekologické krize
reflexe, Tomáš Kozel, 427376

Na začátku textu autor poukazuje na různé lidské počiny, které různě měnily prostředí. Zároveň popisuje odlišnosti dopadů těchto činností, např. vytěžením lesa je způsobena eroze, jaderná válka by mohla změnit genetickou výbavu života na zemi. Poté dochází k tvrzení, že lidé jsou zcela jistě dynamickým prvkem změn, ale neví se přesně, kdy se změny působené člověkem prosadily. Postupně se tak dostává k ekologickým negativním zpětným vazbám, které ukazují dopady lidské činnosti. Klade otázku, jak řešit různé ekologické problémy, aby se předešlo možným ničivějším dopadům. Dochází k závěru, že nelze na tuto otázku zatím odpovědět, zároveň ale podotýká, že je nutné podívat se na kořen problému pro to, aby situace mohla být řešena. Následně se pak snaží najít původ ekologické krize a shledává jej v náboženství – křesťanství.

Křesťanství popisuje jako náboženství, které přišlo s myšlenkou Boha, který stvořil postupně celý svět a první lidi – Adama a Evu. Veškeré toto stvoření mělo lidem sloužit, protože tak to Bůh ustanovil. To mělo za následek odloučení člověka od přírody - dříve byl člověk její součástí, nyní je její vykořisťovatel. Ustanovením křesťanství bylo vytlačeno pohanství, které, mimo jiné, vycházelo z principů animismu – vše v přírodě mělo svého ducha, příchod křesťanství tento způsob vnímání přešel jako modlářství, což mělo za následek např. kácení posvátných hájů.

I když existují výjimky - sv. František, který chtěl nadřazený vztah člověka k přírodě měnit myšlenkou rovnosti všech bytostí – označuje autor za původce ekologické krize křesťanství, jehož ústřední myšlenky zapříčily změnu vztahu člověka k přírodě.

S autorem se dá v jeho závěrech souhlasit, myšlenka že náboženství výrazně ovlivňovalo vznik kultury je logická. Pokud je něco každodenní součástí života – a to náboženství v dřívějších dobách bylo – je jasné, že se jeho vliv podepíše i na vývoji kultury.

Problematické je možná ono místo v Bibli, kdy je člověk ustanoven jako „pán přírody“, nemusí totiž nutně znamenat, že se jedná o nadřazené postavení, ale může být chápáno ve smyslu „dobrý hospodář“, který by jistě svévolně nic neničil. Problém tedy není v náboženství jako takovém, ale ve výkladu, který lidé přijali, nebo jim byl vnucen. V tom smyslu se dá plně souhlasit s tím, že kácení posvátných hájů, a tím vymycování animismu, mělo za následek odtržení člověka od přírody ke které před tím přistupoval s určitou bázni a pokorou.

V textu se zcela jistě objevuje antropocentrismus (možná až arogantní antropocentrismus), protože je velice zaměřený na hodnoty člověka, a k němu kontrastní biocentrismus, který vychází z hodnot úcty k životu všech organismů, nejen člověka.